

Kerosine

Eerste druk, december 2012
© 2012 Herman Mateboer

Corrector: Carolien van der Voorden
Illustraties: Hans Mateboer
Portretfoto: Manuela Lo Dico Fotografen
Coverfoto: Herman Mateboer

ISBN: 978-90-484-2756-7
NUR: 402

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

KEROSINE

HERMAN MATEBOER

Inhoudsopgave

De burgemeester gaat reizen	7
Fred ging rechtsaf	11
Full moon party	14
Rastaman Ramblings	19
Poen naar Phnom Penh	23
Beesten naar Bangalore	27
Oudejaarsavond	31
DTP prikje	35
Pijnboom	38
Bill & Bill	41
Paardenperikelen	45
De Totempaal	48
Vol de nuit	53
Driehoek	56
Talking to Ralph	61
Bingo op Tenerife	65
Amerikaans ontbijt	68
Jambo sana	71
Stukje opsturen	75
Connecting doors	79
Voortschrijdend inzicht	83
De wereld is klein	87
Man en paard	90
Windrivier	95

De burgemeester gaat reizen

Op een bloedhete en klamme zaterdagmiddag zeeg mijn vliegtuigje neer op de baan van Tangier Island, Virginia. De snelheid liep er uit. Met wat druk op de rechterrem rolde ik het kleine platform op en stopte voor het witte hokje, dat door moest gaan voor terminal. Owen, de kleine man met grijze ringbaard, die me altijd deed denken aan Paulus de Boskabouter, had over de radio gezegd dat het windstil was en dat was het. De windzak hing erbij alsof ie die nacht er voor zwaar was doorgezakt: slap, lusteloos en roerloos. Ik was door mijn baas erop uit gestuurd om de burgemeester van Tangier Island naar de Eastern Shore van Virginia te vliegen.

Een burgemeester mag natuurlijk graag in stijl reizen, zo ook deze. Hij had onze Cessna 172 gecharterd om hem te vervoeren. Uit het kleine gebouwtje kwam een boom van een kerel die een vorstelijke omvang had. Ik schatte hem op ruim over de honderd kilo schoon aan de haak. Hij zou een grote weekendtas mee, die ik gedienstig van hem overnam. De tas zou nooit door het bagagegeluikje achterin passen, dus gooide ik die via de zijdeur over de achterbank in de 'kofferbak'. De burgemeester draaide zich om en liep weer terug naar 'de terminal'. Ik riep hem na: *'Excuse me sir, are we ready to go?'* De burgemeester: *'Aaah, euh, just a sec.'* Even later kwam hij naar buiten met een vrouw die korter en breder was – min of meer vierkant – en minstens even zwaar als manlief. Ho even, hier wist ik niks van. Ik voelde mijn maagstreek samentrekken. Ik werd hier voor een voldongen feit gesteld. Men ging gedrieën op reis zo werd mij duidelijk gemaakt, iets waar ik niet op gerekend had. Het echtpaar zweette als paarden in de zompige hitte en in hun zog kwam dus ook nog een kind. Het kind was

ongeveer tien jaar en was in lijn met de familietraditie ook ruim bemeten. Ik stond met ogen als schoteltes te kijken en vervloekte mezelf dat ik het vliegtuigje tot de nok toe vol had gegooid met brandstof.

Ik gebaarde dat de heren maar achterin moesten gaan zitten. Toen zoonlief achterin zat, hing het oog onder de staart – waarmee je de kist bij storm vastbind – zo'n twintig centimeter van de grond. Toen de burgemeester zich aan de andere kant naar binnen zwoegde, vloog de neus van de Cessna omhoog en hing de staart centimeters boven het asfalt. Het neuswiel kuste teder de grond en de schaar van de demper was volledig uitgestrekt. Ik had hier gewoon de blanke tegenhangers van Eddie Murphy's illustere *the Klumps* familie. Mijn enige redding was dat de burgemeestersvrouw nog voorin plaats moest nemen. Dat zou het zwaartepunt beduidend naar voren schuiven. Ik zat al op mijn stoeltje – dit liet de neus alweer iets zakken – en gebaarde naar de dame dat ze absoluut welkom was. Door de voorruit was niks te zien behalve de motorkap, een propellerblad en blauwe hemel. Tot de vrouw des huizes onder veel gekreun en gezucht haar entree maakte en het benauwde Cessnaatje voorover klapte en ik weer horizon zag. Ik verzocht haar vriendelijk de deur dicht te doen en haar gordel om te doen.

Met een grommend geluid trok ze de deur dicht, die met een soort ploffend geluid weer net zo hard open vloog. De deur weerkaatste van het forse dijbeen dat zich nog buiten het vliegtuig bevond. Ik kroop helemaal tegen mijn deurtje aan. De tien centimeter tussen de stoelen werd overschaduwde door haar linker dijbeen, dat zelfs nog een stukje van mijn stoelzitting bestreek. Ik kon geen kant meer op! Toen moest ik als service van de zaak nog de stoelriem om haar heen heen in de sluiting zien te wurmen. Zit je dan met je hand tussen je eigen stoel en andermans in *spandex* gevatte ham. Maar niet getreurd, de motor gestart en nog even gezwaaid naar Owen achter het raampje van zijn hokje. Owen wendde schuchter de blik af, als van iemand die het bloedige vonnis niet voltrokken

wil zien. Zo taxiede ik gelaten naar het begin van de baan. De windzak was nog steeds zo slap als een vaatdoek. Het maakte dus niet uit of ik de kilometer lange startbaan richting het noorden of zuiden zou benutten. Toch was elk zuchtje wind meer dan welkom geweest om dit ‘spektakel’ de lucht in te krijgen.

Ontwaakt noordenwind, zuidenwind waai door mijn hof, opdat ik niet aan het eind van de baan bijt in het stof. Geef me een beetje wind om er tegen in te starten. Wanhopige schietgebedjes op een versmoorde zaterdagmiddag. God zegene de greep, gas op de plank. Het bakje kwam aarzelend op gang. We schommelden en schudden de volle lengte van de baan af en met een beetje extra snelheid op de klok trok ik heel voorzichtig de vleesvitrine van het dek. Tien meter strand en het oliegladde water van de Chesapeake baai schoot luttele meters onder ons door. Het voelde alsof ik een pasgeboren baby in de hand had zo voorzichtig sprong ik om met snelheid. Voorzichtig zette ik de snelheid om in een klim van een paar honderd voet per minuut. Niet omhoog te branden. Als je het profiel van de vlucht die middag zou tekenen dan zou het eruitzien als een hele luie, platte boog. Goed en wel boven land kon ik al bijna de daling weer inzetten. Ondertussen zaten de Klumps – onnozel van het gevaar – te genieten van het uitzicht over het drassige laagland. ‘*Wow dad, this is neat*’ piepte het hamburgertje achterin nog, terwijl ik asgrauw prevelde dat de motor het toch op dit moment niet zou begeven. Ook een nadering maken met een afgeladen toestelletje moet je niet onderschatten.

Het is allemaal goed gegaan die middag. Ik kreeg zelfs nog tien dollar fooi uit het gemeentefonds van het eiland van de oestervissers. De terugreis was een stuk minder stressvol. Het vliegtuigje moet zelf ook hebben gevoeld, dat ze bevrijd was van een drukkende last. Ze sprong als een hinde van het dek en knorde vrolijk weer terug naar de thuisbasis aan de Rappahannock River.

Nadien ben ik tientallen keren over de Eastern Shore van Virginia gevlogen over de luchtweg van Snow Hill naar Norfolk, op weg van

Schiphol naar Miami. Vaak wijs ik mijn collega's Tangier Island aan als dat eiland waar ik bijna mijn Waterloo vond.

Vele jaren later werd ik alsnog nog gerustgesteld door een kennis van me die bij Virgin op de Airbus A340 vliegt. Die zei dat dat Franse gebakje altijd zo erbarmelijk presteert in de klim. Ik herinnerde hem er fijntjes aan dat die kist vier motoren heeft, maar ik in mijn Cessnaatje had er maar een. *'That makes it all the more dramatic, Herman!'* Hoewel ik duidelijk zelfbeklag bespeurde bij hem, toonde hij veel medeleven met mijn bezoeking van die broeierige middag. Gedeelde smart is halve smart.